

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 381/2017-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa prerokoval oznámenie sudcu Ústavného súdu Slovenskej republiky Milana Ľalíka o dôvodoch jeho vylúčenia z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vedenom Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 971/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sudca Ústavného súdu Slovenskej republiky Milan Ľalík je vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vedenom Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 971/2017.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 29. mája 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti NOVEX Martin, spol. s r. o., Jilemnického 49, Martin (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 195/2015 z 29. marca 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 14/2012 zo 16. januára 2014. Sťažovateľka je zastúpená advokátkou JUDr. Elenou Ľalíkovou, Advokátska kancelária, Podbrezovská 34, Bratislava. Vec napadla I. senátu ústavného súdu, je vedená pod sp. zn. Rvp 971/2017 a bola pridelená sudkyňi ústavného súdu Marianne Mochnáčovej ako sudkyňi spravodajkyňi.

Sudca I. senátu ústavného súdu Milan Ľalík listom z 30. mája 2017 v súlade s ustanovením § 27 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) oznámil predsedníčke ústavného súdu: „... z listu sudkyne spravodajkyne Marianny Mochnáčovej som sa dozvedel, že do senátu I. ÚS bola pridelená vec sťažovateľa NOVEX Martin, s. r. o., ktorého v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky sp. zn. Rvp 971/2017 zastupuje moja manželka JUDr. Elena Ľalíková. Preto sú splnené podmienky pre postup podľa čl. IV/1 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. 3. 2017 do 28. 2. 2018.“

II.

Podľa § 27 ods. 1 zákona o ústavnom súde je sudca vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vo veci, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, účastníkom konania alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o jeho predpojatosti.

Podľa § 28 ods. 3 prvej vety zákona o ústavnom súde ak ide o rozhodovanie v senáte ústavného súdu, o vylúčení sudcu pre predpojatosť rozhodne iný senát.

Podľa čl. IV bodu 1 rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2017 do 28. februára 2018 o vylúčení sudcu pri rozhodovaní v senáte podľa § 28 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhoduje

- a) druhý senát, ak ide o sudcov prvého senátu,
- b) tretí senát v zložení určenom v čl. II bode 3 písm. b), ak ide o sudcov druhého senátu,
- c) prvý senát, ak ide o sudcov tretieho senátu.

III.

Ústavný súd na úvod zdôrazňuje, že požiadavka nestrannosti sudcu sa dotýka samej podstaty spravodlivosti a jej vnímania. Nestrannosť znamená absenciu zaujatosti či predsudku, znamená, že sudca nemá žiaden osobný záujem na výsledku konania (porov. Barak, A. Judge in a Democracy. Princeton University Press, 2008, s. 101 a nasl.), resp. nevzniká navonok legitímny dojem, že by takýto záujem mohol mať. Rozhodovanie sudcom, ktorý nie je nestranný, nie je len popretím rovnosti účastníkov konania, ale ide svojím spôsobom aj o rozhodovanie vo vlastnej veci (*nemo iudex in causa sua*; porov. bod 5 uznesenia Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 11. júna 2010, č. k. Nao 46/2010-78; dostupné na internete: www.nssoud.cz), a vôbec o popretie zmyslu súdnictva a práva.

Ústavný súd už vo svojej predošlej judikatúre konštatoval, že z pohľadu ľudskoprávneho, z pohľadu práva na nestranného sudcu ako komponentu práva na spravodlivý proces vyvinul Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) dve previazané stránky nestrannosti a judikatúru k nim rozvíja už viac ako 30 rokov (Piersack v. Belgicko, sťažnosť č. 8692/79, rozsudok ESLP z 1. 10. 1982; Pohoska v. Poľsko, sťažnosť č. 33530/06, rozsudok ESLP z 10. 1. 2012). Nestrannosť má stránku subjektívnu a stránku objektívnu, a tie sú overované rovnomennými testami. Európsky súd pre ľudské práva zdôrazňuje význam nestrannosti sudcu pre dôveru verejnosti v súdnictvo, a to jednak vo všeobecnosti (Olujic v. Chorvátsko, sťažnosť č. 22330/05, rozsudok ESLP z 5. 2. 2005, bod 57), ale osobitne pri objektívnom teste (Kinský v. Česká republika,

sťažnosť č. 42856/06, rozsudok ESĽP z 9. 2. 2012, bod 87). Nestrannosť je vo vnímaní ESĽP absenciou zaujatosti či predsudku vo veci, pričom nestrannosť môže byť overovaná už spomenutým subjektívnym a objektívnym testom. Východiskom je subjektívny test, v ktorom sa zisťuje osobné presvedčenie, postoj sudcu, resp. jeho záujem v prerokúvanej veci. Osobná nestrannosť sudcu sa predpokladá, kým sa nepreukáže opak. Takýmto „opakom“ môže byť sudcom prejavené nepriateľstvo, neznášanlivosť alebo ak si napríklad sudca z osobných dôvodov vyhradí prerokovanie veci pre seba. Požiadavka nestrannosti nemôže byť dostatočne naplnená len subjektívnym testom, ktorý je náročný z hľadiska preukazovania. Na subjektívny test teda plynule nadväzuje test objektívny, ktorý si všíma, či sudca vykazuje legitímne pochybnosti z hľadiska jeho nestrannosti. Tu je dôležitá perspektíva nestranného pozorovateľa a relevantné je aj zdanie (ne)strannosti („*Justice must not only be done, it must also be seen to be done.*“). Podľa ESĽP musí byť ustálené, či existujú zistiteľné skutočnosti, ktoré môžu vzbudzovať pochybnosti o nestrannosti sudcov, a v tomto zmysle môže mať aj zdanie určitú dôležitosť, pretože „v stávke“ je dôvera, ktorú musia sudy v spoločnosti vzbudzovať, nehovoriac o dôvere samotných účastníkov konania (Daktaras v. Litva, sťažnosť č. 42095/98, rozsudok ESĽP z 10. 10. 2000, bod 32). Ústavný súd dodáva, že súčasne s dôverou, na ktorú musia sudy v demokratickej spoločnosti ašpirovať, je cez ňu „v stávke“ aj autorita súdnych rozhodnutí.

Podstatou oznámenia sudcu ústavného súdu Milana Ľalíka o dôvodoch jeho vylúčenia z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 971/2017 je skutočnosť, že v danej veci je právnu zástupkyňou sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom jeho manželka JUDr. Elena Ľalíková. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že *in abstracto* samotný príbuzenský vzťah sudcu prerokúvajúceho vec a účastníka konania alebo zástupcu účastníka konania býva už sám osebe dôvodom vylúčenia sudcu z prerokúvania veci (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Nc 61/2013 zo 7. januára 2014).

V rámci všeobecných a nie ľahko objektivizovateľných dôvodov vylúčenia sudcu ústavného súdu ustanovených § 27 zákona o ústavnom súde je potrebné *in concreto* uviesť, že manželka sudcu ústavného súdu Milana Ľalíka JUDr. Elena Ľalíková je právnu

zástupkyňou sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 971/2017, pričom sudca Milan Ľalík je členom I. senátu ústavného súdu, ktorý je príslušný na prerokovanie veci vedenej pod sp. zn. Rvp 971/2017.

Pri skúmaní nestrannosti sudcu (objektívny test nestrannosti) ústavného súdu Milana Ľalíka existuje zistiteľná skutočnosť, ktorá odôvodňuje vznik objektívnej pochybnosti o jeho predpojatosti vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 971/2017, keďže ide o priamy príbuzenský vzťah sudcu ústavného súdu Milana Ľalíka s právnou zástupkyňou sťažovateľky. Navyše, sám sudca Milan Ľalík oznámil ústavnému súdu svoju predpojatosť (subjektívny test nestrannosti).

Ústavný súd je preto presvedčený, že vnímanie nestrannosti sudcov ústavného súdu v predmetnej veci sp. zn. Rvp 971/2017 si vyžaduje vylúčenie sudcu ústavného súdu Milana Ľalíka z rozhodovania vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 971/2017, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2017